

Հովհաննես Թումանյան

Սարերում

Մութը իջավ, գետինն առավ
Քոշաքարա սարերում,
Գազաթների տեսքը կորավ
Ու խոր թաղվեց խավարում:

Երկինքն ամպած, տխուր ու սև
Լաց է լինում միալար,
Հեռո՛ւ, հեռու լեռան ետև
Խաղում փայլակն անդադար:

Ահա փայլեց և մոտիկից,

Լուսափայլեց սար ու ձոր.
Ոլորվելով սարի տակից
Գետը վազում է պրդտոր:

Մենակ, անքուն հովիվն ահա
Կանգնած իրեն արխաշում,

Արթուն աչքով հրսկում է նա,
Գողից երկյուղ է քաշում:

Փայլակն ահա փայլեց կրրկին,
Նըրա կարմիր լուսի տակ,
Բինից հեռու երևացին

Երկու մարդու կերպարանք...

Ամպը գոռաց ու տըրաքեց,
Եվ անձրևը սաստկացավ,
Հովիվն «հե՛յ հե՛յ...» աղաղակեց,
Շունը թևից վեր կացավ...

Հրացանները որոտացին,
Ոչխարն եղավ ցանուցիր,
Հավարն ընկավ, ողջ զարթնեցին...
Գիշերը մո՛ւթն, ականակիր...

1891